П 886.7-1
И52

Дора Илиева

ДОКОСВАНЕ

СТАРА РАНА

На старият таван на тази къща,
където мойте спомени добри
за кой ли път отново се завръщат
в онези толкова щастливи дни.

На тоз таван аз честичко се свирам
сред стари изоставени неща
и сякаш себе си аз там намирам.
Към мойте грешки сякаш там крещя.

Въртя се в кръговрата на живота
сред хорска злоба и сред суета,
не стигнах набелязаната кота,
мечти не сбъднах не една.

Но искрена към хората останах.
Не ги подведох със лъжи.
На правдата на пътя аз застанах,
но сякаш вечно в мене ще тежи,

когато в тази къща, на тавана,
припомням моите мечти
и се отваря тази стара рана
по приказните детски дни.

* * *

Кой отново ще ми върне
оная, първата ми къща
и сенките на един кипарис,
лилавите шепи от люляк,
безумните ми велосипедни
акробатики?...
Кой отново ще ми върне
първото хвърчило,
летящата ми люлка
между два чемшира,
смеха на първите
приятели
и толкова игри,
игри, игри?...
Кой отново ще ми върне?

ИЗБОР

Дали ме виждаш все такава,
каквато ме видя за първи път?
Изминаха години от тогава,
преполовихме земния си път.

Отблъсквахме и чувства, и желания,
когато бяхме с теб сами.
Сега сме пълни с разкаяния.
Животът пътищата раздели.

Любов дори от разстояние.
Не е ли по-добре така?
А не да стане наказание,
когато в навик се превърне тя.

* * *

Нощта заспива вън
след крясъка на птица.
Ти чакаш своя сън,
а мислите прескачат
в годините ти млади и сега.
Душата ти за не една любов
заключи своята врата.
Защо сега не спиш
с преметната ръка
през мъжко рамо?
Съдбата си сама избра.
Въздишаш тежко
и се вслушваш във нощта.
Как искаш да дочуеш
тихи стъпки.
Една ръка със трепет искаш
да докосне твоята ръка.

МЪЖКА ИЗПОВЕД

Да. Моят бряг са жените,
на другият - пепел и кал.
С шило пробивам душите
и много сълзи съм видял.

В мен няма срам и тревога,
така се запазвам дори.
С една изобщо не мога,
ако искаш ме разбери.

Любов не търси! Напразно!
Не чакай утеха от мен!
Вече сърцето ми празно
не стопля и моя сив ден.

ИГРАЧ

Ти влизаш смело във играта,
печелиш в нея не веднъж.
Ти определяш правилата
и правиш се на "страшен" мъж.

Ти сцени бързо режисираш.
Актьор в живота си - талант.
Пред нищо виждам не се спираш,
така дори си по-желан.

"Гориш" пред мен в любовна треска,
но нещо сякаш си смутен.
О, спри със своята гротеска!
Играй играта, но не с мен!

ОЧАКВАНЕ

Не трепва нищо в душата ми,
щом слушам думи за любов,
но ако ти извикаш ме
ще чуя мигом твоя зов.

Вода и огън ще прегазя,
през кал и пепел ще вървя,
защото твоя образ пазя,
за твоята любов скърбя.

Крещи душата ми ранена
и иска да достигне там,
където ще е тя спасена,
щом само пак те зърна, знам.

* * *

Зората вдига булото едва
и птица стряска дремещата тишина.
Аз стигам все така сама
до моята заключена врата.
А вътре? Ясно е какво...
Няма кой да ме очаква.
Едно пустеещо легло
съдбата с мене ще оплаква.